

afskaffede i 1903 13,4 Mill. Kr. i Hartkornsskat, og nu vil man nedfælde ca. 15 Mill. Kr. i Hartkornsskat. Man var i 1903 fra alle Sider enig om, at Hartkornsskatten hvilede uretfærdigt. Er der saa nogen, der kan mene, at den nu, 20 Aar efter, er kommet til at hvile retfærdigt, og at det er rigtigt at nedfælde ca. 15 Mill. Kr. Hartkornsskat? Jeg tror i hvert Fald ikke, det har noget som helst med Retfærdigheden at gøre, og det er vel Meningen, naar man foreslaar en Omlægning af Skatterne, at skabe den størst mulige Retfærdighed.

Selv om jeg er afgjort Tilhænger af Ejendomsskyldvurdering som Grundlag for Beskatning af faste Ejendomme, idet jeg anser denne Beskatningsform for at være den retfærdigste paa dette Omraade, saa mener jeg dog, at det er fuldkommen urimeligt at nedfælde en Del af Ejendomsskylden, som er betalt Anno 1924—25, som gældende for Tid og Evighed. Jeg kender en lille Fabrik, der er sat til en Ejendomsskyldvædi af 52 000 Kr. og en Grundværdi af 2 000 Kr. Den har sidste Aar svaret i Skat til Kommunen 246 Kr. og til Amtet 231 Kr., i alt 477. Grundskylden vil jeg anslaa til at være 1 pCt. til Amtet og 1 pCt. til Kommunen, en 40 Kr. i alt. Der vil for et saadant Fabriksanlæg blive nedfældet en aarlig Afgift af 437 Kr. Hvis nu Fabrikken brænder og Ejeren ikke ønsker at genopbygge den — Fabrikens Beliggenhed og dens Art er en saadan, at det meget vel kan tænkes —, saa vil der i al Fremtid komme til at hvile en Grundskyld af 437 Kr. aarlig paa den Grund, der har 2 000 Kr.s Værdi, eller med andre Ord 22 pCt. aarlig af Værdien som fast Skat foruden den almindelige Beskatning til Amt og Kommune, som andrager 2—3 pCt. Man kommer da op paa en aarlig Afgift af omkring $\frac{1}{4}$ af Grundens Værdi. Jeg tror, alle vil være enige i, at det er en Skattehøjde, som ikke har noget som helst med Retfærdigheden at gøre. Man kan ogsaa tænke sig, at det gaar den modsatte Vej. Der lægges f. Eks. en Fabrik ved Siden af, og det gaar godt med denne Fabriksvirksomhed. Paa denne nye Ejendom kommer der ikke til at hvile en saadan fast Skat, medens der altsaa paa den gamle hviler en aarlig Afgift af 437 Kr. Efter min Mening er baade det ene og det andet urimeligt.

Det, der retfærdiggør Ejendomsskyldbeskatningen, er, at dens Størrelse stadig følger Prissvingningerne, at Skatten stadig retter sig efter Ejendommens Værdi. Nu foreslaar man fra den Side, som har kritiseret Ejendomsskyldbeskatningen saa

stærkt, en Nedfældning, gældende for al Fremtid. Man vil nedfælde en Skat, som kan være rigtig i Dag og i Morgen, men som er afgjort urimelig om nogle Aar. Retfærdighed kan der overhovedet ikke være Tale om i denne Forbindelse. Men Lovforslaget tilsigter aabenbart to Ting, nemlig at omlægge en Del af Ejendomsskylden som en Prioritet til Amt og Kommune, til Samfundet, og dernæst at hindre en øjeblikkelig stærk Forskydning af Skatten fra Byejeendomme over paa Landejeendomme. Er der ikke noget andet i det foreliggende Lovforslag, som jeg kan bringe den højtærede Minister Tak for, saa vil jeg alligevel for ikke at gøre Ministeren Uret takke for det Forsøg, han her har gjort for at hindre den stærke Forskydning af Skatten fra By til Land. Jeg har altid anset en saadan Forskydning for uretfærdig; jeg kan kun glæde mig over, at den højtærede Minister er enig med mig deri. Der er maaske nok den lille Divergens mellem Ministerens og min Mening, at Ministeren mener, at man successive kan gaa over til en stærkere Beskatning af Landejeendomme i Forhold til Byejeendomme, medens jeg mener, at der fortsat skal betales en forholdsmaessig Skat af Bygninger saa vel som af Jord. Men der er alligevel her nedlagt en Indrømmelse i det foreliggende Lovforslag, en Indrømmelse, som jeg skønner paa. Imidlertid bliver den Maade, hvorpaa man her forsøger at hindre Forskydningen, ikke af den Grund mere retfærdig.

Da Tanken om at nedfælde Hartkornsskatten og Ejendomsskylden udgør en meget vigtig Bestanddel af det foreliggende Lovforslag, og da jeg anser en saadan Nedfældning for urimelig, gør alene dette, at jeg maa anse Lovforslaget for umuligt i den foreliggende Skikkelse. Jeg vil imidlertid efter den Indrømmelse, der er gjort af den højtærede Minister, gaa ud fra, at vi kan forhandle ud fra Ønsket om, at der ikke sker større Forskydninger i Forholdet mellem Skattebyrden paa henholdsvis By og Land. Og jeg er villig til at deltage i en Forhandling om at søge de Uretfærdigheder, der eventuelt kan paapeges ved den bestaaende Skatteordning, udjævnet.

Jeg maa dog straks sige, at jeg ikke kan erkende Rigtigheden af de mange Indvendinger, der gøres mod den nuværende Ejendomsskyldbeskatning, og selv om jeg maa erkende, at det er ulige vanskeligere at forsvare en bestaaende Skat end at kritisere den og give Løfte om noget nyt og bedre, saa drister jeg mig alligevel til at forsøge paa at imødegaa nogle af de Anker, der er gjort med